

Kjære venner!

I april feiret vi påske for andre gang i Etiopia. Spesielt i høytidene er det rart å være vekke fra familie og venner, og ikke minst Norge og norske tradisjoner. Tankene går ofte hjemover ved slike spesielle anledninger. Hjemme i Norge har vi ofte vært på Sinnes hos Helens foreldre i Sirdal i påsken, det betyr selvfølgelig ski og friluftsliv. I Jinka har skiføret vært ganske dårlig, men ute er vi, og i påsken hadde vi stor utedfest med grilling av pølser, brus og kaker.

Grillfest påskeaften, 1400 meter over havet.

1. påskedag, barna leter etter påske-egg i hagen.

Ellers fikk vi også med oss noe av påskeprogrammet i kirken. 1. påskedag fikk hele familien være med på høytidsgudstjeneste i kirka her, det var en fin opplevelse. Gudstjenestene er lange, og ikke alltid

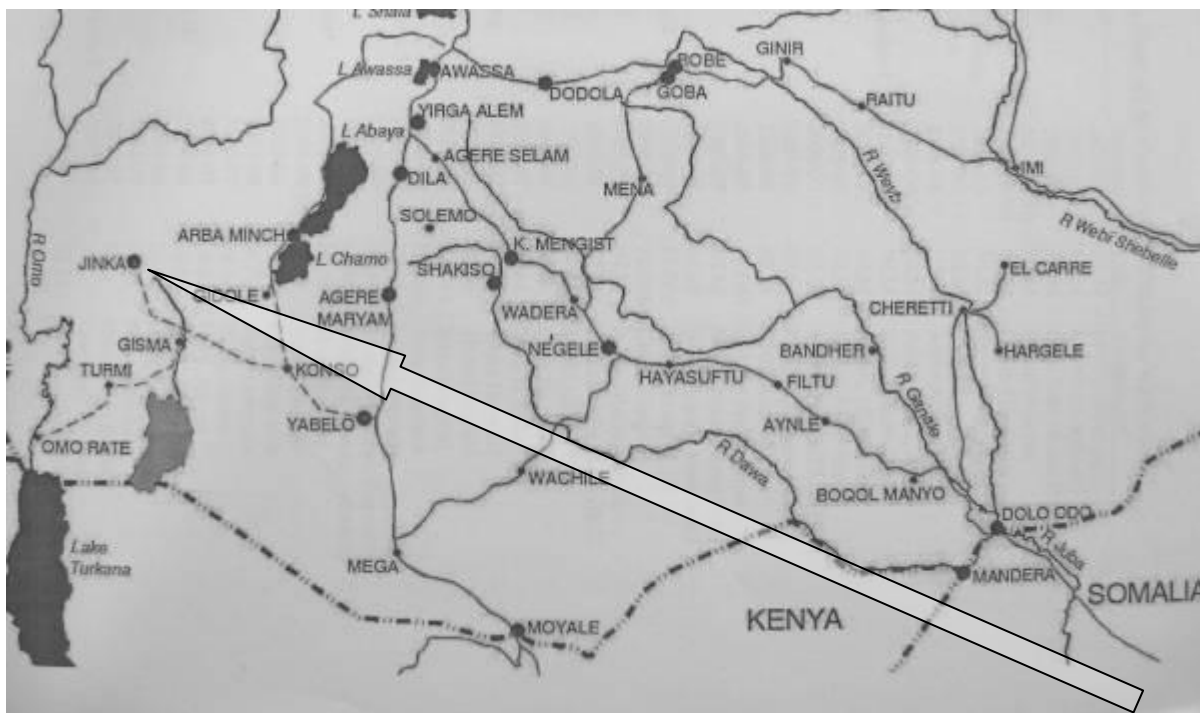
Vennebrev - april og mai 2007
Helen og Bjarte Andersen - Etiopia

like lette å forstå, noen ganger får vi med oss hvor de leser fra i Bibelen og kan da følge med i vår egen Bibel, sangene og koret er også flott å høre på. Dessuten skjønner vi gleden over at Jesus er oppstått fra de døde, gleden over at vi tror på en oppstanden, levende Jesus. Mekane Yesus kirka her i Jinka er for liten, det er alltid mange som må sitte utenfor, vi sitter alltid utenfor, grunnen til det er at vi velger å komme litt seint og så er det greit for ungene og leke litt. De er i gang med å bygge ny kirke, der er det mye dugnadsarbeid som blir lagt ned.

I april var Bjarte mye alene i Jinka, for Helen og barna har var lenge i Addis på den Norske Skolen. Det har kanskje vært like greit, for etter to flotte måneder sammen, reiste dr Tore Gauperaa tilbake til Norge i slutten av april og Bjarte ble igjen alene kirurg i Jinka. En kveld fikk han gjøre en operasjon som nok sjelden har vært gjort i Sør-Etiopia, laparoskopi (kikkhullsoperasjon). Det kom en gutt som hadde falt ned fra et tre og fått en vedpinne inn i magen, men det var usikkert om pinnen hadde gått bare under huden, eller helt inn i bukhalen. Da kikket Bjarte inn i bukhalen med et cystoskop (instrument til å se inn i urinblæren med) og fant ingen tegn til skade. Heldigvis hadde pinnen bare skrenset langs muskler og muskelhinner uten å skade tarmene.

2. mai kom dr Belachaw, som skal være her i mai, han jobber til vanlig ved et sykehus i Addis. Nå er det ganske greit på sykehuset, dr Belachaw jobber ganske mye, og Bjarte har fått mer fri på ettermiddagene og kveldene. Det er også færre pasienter på avdelingene nå enn for noen måneder siden på grunn av regntiden. Veiene er dårlige og det er vanskelig for folk å komme til sykehuset.

10. til 13. mai var vi på tur, til Omo Rate. Vi reiste fra Jinka torsdag etter middag og kjørte til Al Duba, ca. to timers kjøring fra Jinka. Der er det noen amerikanske misjonærer, vi overnatta der, det er en liten by, men den hadde rundkjøring. De hadde to hunder der, til Julianas og Johannes store begeistring. Vi kjørte videre fredag formiddag, etter hvert forandra landskapet seg til å bli mer tørt og mindre vegetasjon, varmere ble det også. Fra Jinka til Omo Rate reiste vi gjennom flere ulike stammeområder. Et stykke utenfor Jinka kom vi til Banna stammen, i Dimeka så vi folk både fra Hammer og Banna stammen, de har mange likhetstrekk, de forstår hverandres språk og de kler seg ganske likt, i skinn og med perler i mange farger, som smykker og som broderier på klærne. Neste by vi kom til var Turmi, der holder Hammer folket til, det var ca. en times kjøring fra Turmi til Omo Rate, den strekningen var ganske folketom, i Omo Rate bor Dasanetch folket, de er ikke så gode venner med Hammer folket, så da er det godt med litt avstand.

Til glede for alle som ikke er lommekjent i området vårt, sender vi her et oversiktskart. Jinka ligger her!

*Vennebrev - april og mai 2007
Helen og Bjarte Andersen - Etiopia*

I Omo Rate besøkte vi Fredrik, Harpa Vilborg, Kia og Raggi, en islandsk familie som har vært der i 1 ½ år, de reiser hjem til Island til sommeren. Det er også en dansk sykepleier som har vært der i mange år, Marie Ammitzbøl, hun er i Danmark nå, men kommer sansynligvis tilbake til jul. Omo Rate er veldig forskjellig fra Jinka, Jinka er frodig og grønt, mens her var det tørt og mye sand, men det var en del tre og busker der også. Så var det varmt, ca. 40 grader celsius, den første natta var temperaturen 27 grader på det laveste, vi synes det var vanskelig å sove, men en venner seg nok litt til det etter hvert. Det var veldig støvete, så en så virkelig nytten av dusjen, selv om vannet som kom ut av dusjen var veldig brunt, det kom fra Omo elva, så bare skylte vi oss i litt reint vann til slutt. Spesielt Johannes og Fredrik, som sprang rundt og lekte i sanden, ble fryktelig skitne, men sånn var det bare. Det var lite å få tak i av grønnsaker der, litt poteter og løk, så de må kjøpe inn i Jinka eller Addis, de hadde bananer og papaya, ellers ikke frukt heller. Skorpioner og slanger, farlige edderkopper og krokodiller fins også der, så det er på mange måter en ekstra utfordring å bo der.

Juliana og Johannes koste seg veldig sammen med Harpa Vilborg og Fredrik, de er 10 og 5 år, vi andre hadde det også veldig flott, Elisabeth og dr. Yared var også med på turen. På lørdagen reiste vi ut sammen med Raggi i båten på Omo elva, vi reiste et stykke oppover for å komme til en helsepost, der var det ei lita jente som var syk, som Bjarte og Yared undersøkte. Mens vi var der fikk vi beskjed om at det var en kvinne på andre siden av elva som holdt på å føde, men barnet var kommet med hånda først. Det er en vanskelig situasjon og i mange tilfeller dør barnet, Bjarte planla keisersnitt i hodet sitt mens vi fortsatte i båt og deretter i bil på andre sida for å komme til den byen der kvinnen var. Bjarte og Yared hadde tatt med seg litt utstyr, så de var forberedt på mindre operasjoner, de hadde nok ikke tenkt seg keisersnitt på forhånd, men ville gjøre det hvis det var nødvendig. Det var en helsepost med en helsearbeider i byen der og heldigvis fikk vi den gode meldingen om at fødselen var over og at det stod bra til med mor og barn. Helsearbeideren hadde klart å dytte barnet inn igjen og få snudd det og jenta ble født på vanlig måte, vi fikk besøke dem, alle skjønnte at det var et mirakel det som hadde skjedd, de hadde bedt mye for mor og barn og takka Gud for at det gikk så bra. Barnet fikk navnet mirakel eller under.

Det nyfødte mirakelbarnet.

Etter dette kjørte vi bort til Kenya grensa og fikk tillatelse til å krysse grensa, til fots. I grenseområdet der var det stort sett bare sand. Det er mulig vi også kunne se over til Sudan, i alle fall noen fjell inne i Sudan.

Grensestein med Kenya i bakgrunnen

Når vi kjørte i området der så vi mange kyr, sauer og geiter, de hadde store buskaper, dvs. at de som eide dyra var rike. De spiser ikke kjøttet, de slakter bare i forbindelse med store fester, for eksempel omskjærelses fester.

Deretter reiste vi tilbake til den første helseposten, der venta ei dame som hadde noen kuler på hånda, disse opererte Bjarte bort, instrumentene hadde vi kopt på kjøkkenet til Kia og Raggi før vi dro om morgenen.

Mens vi var der fikk vi også oppleve en ordentlig støvsky, plutselig var hele lufta fylt av støv.

Støvsky i Omo Rate

Operasjon på klinikken i Omo Rate

På båtturen på veien hjem fikk vi se en krokodille, den holdt seg godt nede i vannet, så det var ikke så mye vi så, men moro allikevel. Langs kantene av elva hadde fuglene reir, så noen steder kunne vi se mange røde og svarte fugler. Nå var elva ganske lav, men i regntida kan den flomme over, det skjedde i fjor høst, da var det en del mennesker som mista hjemmet sitt.

Vel hjemme igjen måtte vi skylle av oss litt støv og så reiste vi inn til Omo Rate by og spiste injerra og wått. Etter middagen var vi på båttur med ungene, det likte de godt, da fikk vi også se en krokodille, stor stas, Johannes så forresten mange.

Søndagen tok vi det med ro om formiddagen, spiste deilig mat sammen med islendingene og tok fatt på turen hjem over. Vann får en ny betydning når det er så varmt, kaldt vann er fantastisk godt, vi er privilegerte som har reint vann i springen, misjonærene der filtrerte selvfølgelig vannet, først ble det fylt i en stor tønne, vann fra elva, så rørte de oppi med en pinne for å få skitten til å legge seg på bunnen og så i filteret. Lokalbefolkningen drakk vannet rett fra elva.

Nylig har vi feiret 17. mai. Vi startet feiringen kl. 15, med kaker og kaffe, is og brus. Det er oss og en norsk til her, så vi var glad for at våre danske, finske, etiopiske og tyske venner ville feire sammen med oss. Etter kakene gikk vi i tog, fremst i toget gikk skolen, vi hadde glemt å lage fane, men hadde øvd på "Ja vi elsker dette landet".

*Vennebrev - april og mai 2007
Helen og Bjarte Andersen - Etiopia*

17. mai tog med skole og barnehage fremst i toget, fulgt av tyske misjonærer fra Maki, finsk og dansk misjonær i Jinka, en norsk misjonær og den etiopiske flyplass-sjefen til slutt.

Totalt 11 i toget!

*Vennebrev - april og mai 2007
Helen og Bjarte Andersen - Etiopia*

Etter toget var det leker. Juliana vant rockeringkonkurransen.

Så var det tid for leker, tau trekking, stafett, stylder og rockering, lekene ble avsluttet med slå på ringen og utdeling av premier, det var seigmenn, etterpå var det diplom utdeling. Etter lekingen var det tale for dagen, av prosjektleder Ragnhild og 17. mai sanger. Så tente vi bål og grillet pølser, vi hadde ikke så veldig mange pølser, så vi hadde pizza ved siden av.

Avslutning med pølser og pizza i hagen.

Vi hadde en veldig koselig dag sammen, den ble avslutta med film, Askeladden og de gode hjelperne og Reveenka, norsk tale og engelsk tekst, alle var enige om at det var gøy å feire 17. mai. Norske flagg hadde vi selvfølgelig og om morgenen var Bjarte øverst oppe i vanntårnet og satte opp flagget.

Flagget hentes ned, har noen høyere flaggstang hjemme?

28. mai reiser Helen og barna igjen til Addis på grunn av skolen. Fordi flyene ikke går til Jinka på grunn av mekaniske problemer. må de denne gangen kjøre sammen med sykepleier Marja som skal hjem til Finland på ferie, Elisa og dr Belachaw som skal tilbake til Addis. Bjarte vil da igjen bli eneste kirurg tilstede på sykehuset, denne gangen for 1 - 2 uker før nok en etiopisk kirurg, dr Andualem, kommer ned, denne gangen for to måneder.

Vi vil hilse dere med disse sangversene:

Nåde for synder og fred uten like.
Mesterens omsorg til støtte og stav.
Styrke for dagen og håp for i morgen.
Signing for barnet, som Gud tar seg av.

Stor er din trofasthet, stor er din trofasthet,
dag etter dag ga du nåde på ny.
Himmelske hender gir alt jeg behøver.
Trofaste Herre, hos deg har jeg ly.

*Vennebrev - april og mai 2007
Helen og Bjarte Andersen - Etiopia*

Be om at:

- reisene til Addis og Jinka går uten problemer, og at flyene snart må begynne å gå igjen
- Bjarte må klare utfordringene med å være eneste kirurg på sykehuset
- arbeidet vårt på sykehuset må være med å bringe folk til Jesus
- Gud må velsigne evangelistene i området her og at de må få bringe evangeliet videre ut til stammefolkene.
- elevene ved bibelskolen i Jinka må få god opplæring i Guds Ord, slik at de kan bli gode vitner for folkene rundt her.

IKKE SEND EPOST MED VEDLEGG STØRRE ENN 250 KB

Takk til alle som har sendt oss hilsener!

Mange hilsener fra Helen, Bjarte, Juliana og Johannes